

לא מה שה' עושה - טובה

לכל המועינין!

יהודי יקר תרם לזיכוי הרבים 20 מכשירי אחסון נשלף [דיסק אונקי] הכולל מתאם לטלפון, עם שיעורים שזכיתי למסור לרבים על פרשיות השבוע אמונה ובטחון ועוד.
ניתן לקבל חינם למי שמעוניין להקשיב, בבית, בעבודה או בדרכים.

למעוניינים - אפשר ליצור אתי קשר: 0504148948

לכולנו יש קשיים.

אין בן אדם בעולם שלא עובר אתגרים. ההבדל בין הקשיים של האנשים, הוא רק דרגת הקושי, אבל לכל אחד יש תקופות בחיים, יפות יותר ופחות.
בפרשה שלנו, יש תובנה מיוחדת, שאם נבין אותה, יהיה לנו יותר קל להתמודד עם הקשיים.

בלעם רוכב על האתון, בדרך אל בלק, לנסות לקלל את עם ישראל. בדרך, האתון עושה בעיות... נוטה מהשביל. נצמדת לקיר. עד שהיא נצצרת. כל פעם היא קבלה ממנו מכות. עד ש...
עד שה' פתח את העיניים שלו, והוא רואה את המלאך שעומד מולו עם חרב ביד. בלעם מתנצל...

מי היה המלאך? ולמה הוא עצר אותו?

אומר רש"י (במדבר כב, כג): "מלאך של רחמים היה, והיה רוצה למנוע מלחטא, שלא יחטא ויאבד".
לכאורה, מה אכפת לנו, אם זה היה מלאך של דין או של רחמים? ואולי מלאך חבלה? שחור, לבן, מה זה משנה? למה חשוב לרש"י להדגיש את זה?

בספר האמנתי ואדברה (פרשת בלק, חידוש ראשון. בעריכת רבי משה טולדאנו שליט"א), מובא הסבר. רש"י בא ללמד אותנו, תדע לך, לפעמים יש עיכובים בחיים, ואתה עובר אתגרים וקשיים, צער, עגמת נפש, ואתה מרגיש כאילו איזה מלאך עם חרב עומד לך בדרך, וצוצר אותך. דע לך, זה מלאך של רחמים, שנשלח רק להיטיב לך.
כמו להבדיל, בלעם, שהמלאך נשלח לעצור אותו שלא יחטא, ולא יקבל עונש. גם לגבינו, לה' יש חשבונות משלו להיטיב לנו, ומהמבט שלנו, זה נראה בדיוק הפוך, כמו חרב שנכנסה לחיים שלנו, כואב... אבל האמת, שזה מלאך של רחמים, שנשלח מהשמים לעזור לך.

סיפור עתיק ויומן, מובא בספר 'אוצר המעשיות' (חלק ב', עמוד 327, 'הכפרה' בעריכת ראובן נענה), על אדם עשיר, שהיה לו בן יחיד, בחור צעיר. הוא רצה שהבן שלו יהיה חכם גדול, לכן הוא שלח אותו ללמוד בבתי הספר הטובים ביותר, שילמד את כל החכמות שיש.

בין החכמות שהוא למד, היתה גם חכמת הכוכבים והמזלות. כשהבן חזר מהלימודים, אבא שלו רצה לבדוק, אם הוא באמת למד, או שהוא בזבז את הזמן, הוא שאל אותו "למדת את כל מה שאפשר ללמוד?". "כן", ענה הבן.
"אם ככה", אמר האב, "בטח למדת טוב גם את חכמת האסטרונומיה!".

ה'אסטרונומיה', זו חכמת הכוכבים והמזלות. היום, אם נצא בלילה ונסתכל על הכוכבים, אחרי עשר שניות, זה כבר יתחיל אולי לשעמם אותנו... זה נראה תמיד אותו הדבר.
אבל פעם, היו אנשים שהיו בקיאים בחכמת הכוכבים, והיו יכולים לדעת הרבה דברים.

חז"ל מזכירים המון את החוזים בכוכבים. העולם הזה, מונהג כולו על פי רצון ה', אבל השליחים שלו הם המזלות, שהם בעצם הכוכבים, שכל מה שקורה בעולם מושפע מהם.
העם היהודי הוא מעל המזל (שבת קובץ), אבל שאר העולם מונהגים

מהמזלות. עושר, עוני, תכונות, ואפילו מוות וחיים, יורדים אל העולם מהמזלות, ועד לא מזמן, היו אנשים חכמים, שידעו להתבונן בכוכבים, ולראות מה יקרה עם כל דבר בעולם, חי, צומח, או דומם. אז האיש העשיר הזה, רצה לבחון את הבן שלו, אם הוא באמת בקי בחכמה הזו, אחרי הכל, הוא השקיע בו המון, שלח אותו ללמוד כל כך הרבה, לכן הוא ביקש ממנו, שיעבור בכל הבית, ויראה לפי חכמת הכוכבים, מה צריך תיקון בבית.

הבן התחיל את הסיבוב, הכל בסדר... כשהוא יצא אל הרפת, הוא התבונן, והצביע על אחת הפרות, ואמר, "הפרה הזו תמות בעוד עשרה ימים".

העשיר, רצה לבדוק אם הבן שלו צודק, אבל מצד שני, הוא לא רצה שהפרה תמות אצלו. לכן הוא לקח אותה לשוק, מכר אותה, ועקב אחריה. ובאמת, אחרי עשרה ימים היא מתה. הבן צדק...

האבא, קיבל תאבון, וביקש ממנו שוב פעם, לעבור על כל הבית, ולראות מה צריך לסדר. הבן עשה סיבוב, וכשהוא הגיע לאורווה, הוא הצביע על הסוס. את הסוס הזה, אביו העשיר, אהב יותר מכל מה שיש לו. "הסוס הזה", אמר הבן, "ימות בעוד כמה ימים!".

העשיר ממש הצטער, אבל מהנסיין, הוא ידע שכדאי לסמוך על מה שהבן שלו אומר, ובחוסר ברירה, הוא מכר את הסוס. ובאמת, אחרי כמה ימים, הסוס מת...

וככה מדי כמה ימים, העשיר מבקש מהבן שלו שיבדוק מה צריך לתקן, וכל פעם הוא מצביע על בעל חי אחר שיש להם בחצר, עד שלמרבה הפלא, כולם מתו. לא נשאר אחד...

אחרי שמתו כל בעלי החיים, והעשיר ראה שהבן הזה ממש מציל אותו, כי הוא הצליח למכור את כולם בזמן, הוא ביקש ממנו, שיסתכל שוב בכוכבים, אולי בכל זאת יש עוד משהו שאפשר להציל. הבן הביט באביו, והתחיל להתייפח... "מה קרה?", ניסה האב לברר. הבן, שנשנק מדמעות, בקושי הצליח לומר לאב "כי עכשיו אבא, הגיע תורך למות...".

כי כל עוד היו בעלי חיים, ההפסד שלהם, היה מכפר על העוונות, והפגיעה בממונו, היתה במקום הפגיעה בנפש, אבל עכשיו, שהוא הציל את כל הממונו, כביכול לא נשארה ברירה, אלא לפגוע בנפש... אגב, ישנו סיפור דומה על שלמה המלך, שאדם אחד שביקש משלמה שילמד אותו את שפת החיות, ושלמה לא רצה, כי זה לא לטובתו. בסוף הוא גילה לו, ואותו אחד התחיל לשוחח עם הכלב, והכלב גילה לו מה צריך למות, והוא מכר, עד שהכלב בכה כי בעל הבית צריך למות.

אנחנו צריכים להפנים, שכל קושי שקורה לנו בחיים, הכל לטובתנו. לפעמים המלאך עם החרב, זה מלאך של רחמים, שבא לחסוך דברים יותר גרועים.

לכן כדאי להשתדל, לא לקחת קשה כל מיני נזקים למיניהם, ולהתנחם בזה, שהקדוש ברוך הוא, יודע מה הוא עושה, ואת הכל הוא עושה מתוך אהבה, לטובתנו.

כשסיפרתי את הסיפור הזה למישהו, הוא סיפר לי סיפור דומה, שקרה לפני כמה שנים, שהוא שמע ממישהו שנכח במקום בשעת המאורע, שהתרחש עם אחת מהשכנות בבניין שלהם בבני ברק. עקרת בית יקרה, קיבלה מבעלה טבעת משובצת יהלומים בשווי ארבעים אלף שקלים... והיא, אשת חיל, בשעות הצהריים, נעמדה ליד הכיור, ושטפה כלים. וכשהיא גרפה את האשפה לתוך החור הגדול של הכיור, הטבעת החליקה לה ישירות לתוך החור...

היא הסתכלה לתוך הכיור, וראתה שם את הטבעת. היא הודיעה לכל בני הבית "לא לפתוח את המים", ורצה להזמין אינטלטור. אבל עד שהוא הגיע, הטבעת הספיקה להתגלגל למעמקי הכיור.

כשהוא הגיע, הוא ניגש מיד אל המלאכה, הוא פירק בעדינות את הצנרת של הכיור, אבל הטבעת לא היתה שם... הוא המשיך לפרק צינור נוסף, לא שם... וככה הוא מפרק צינור אחרי צינור, עד למערכת המרכזית של הבניין - לא שם...

הוא חזר הביתה והפתיע את אשתו. הפעם, היה התור שלה להיות בהלם...

הוא היה קצת תשוש מכל התהפוכות של היממה האחרונה, ומה עושה אברך תשוש? יושב ללמוד...

הוא הוציא את הגמרא, פתח אותה, ומה הוא רואה בפנים? את המעטפה מהגמ"ח, עם עשרים אלף שקלים תבין ותקילין. אז מה קרה כאן?

בין רגע הוא הבין, שכשהם יצאו למצוות 'ביקור חולים', הוא לא הניח את המעטפה בספרייה, אלא השאיר אותה בתוך הגמרא, והיא ממש לא נגנבה, הוא רק חשב שהיא נגנבה, היא הייתה כאן כל הזמן והמסקנה:

יש תכשיטים! אין חוב לגמ"ח! יש עשרים אלף שקלים להוציא את הספר לאור! (מתוך: 'כאן לא אניפול', עמוד 49, בעריכת הרב קובי לוי)

לכולנו יש קשיים, אבל צריך לדעת, שאצל היהודי, זה תמיד מלאך של רחמים. לפעמים הוא מתגלה ומבינים מה טוב בזה, ולפעמים לא. סבל, צער, כאב, יום יבוא ונבין, אבל בינתיים, יש לנו רק אמונה. להיות בטוחים שהכל לטובה. ה' יודע מה הוא עושה.

כל המצבים שבדיוק נסגר הבנק, ובדיוק מכרו את הדירה, ובדיוק אותי פיטרו, וכל ה'בדיוקים' האלו, או חס וחלילה דברים יותר קשים, הכל נובע מהאהבה והרחמנות של ה' כלפינו. אם נאמין בזה, ונרגיש את זה, נעבור את החיים עם הרבה יותר רגוע ושמחה.

דברים אלו פורסמו לפני מספר שנים, ולאחר הפרסום, סיפר לי אחד מידידי האברכים יצחק שבערב שבת, פרשת 'בלק' התשע"ח, הוא ואשתו קראו את העלון הנ"ל לאחר הסעודה.

שבת לאחר מכן, פרשת 'פנחס', הם התארחו. והנה בבוקר היא מספרת לו, שהיא חלמה חלום. ובחלומה, היא רואה את כל הכסף שלהם, נמצא במזוודה הורודה שהם בדרך כלל לוקחים לנסיעות, ולפתע נעלמה המזוודה. נגנבה.

היא בוכה בחלום, ומבקשת מכולם שיעזרו לה לחפש את המזוודה. ותוך כדי, היא נזכרת בסיפור הנ"ל עם הטבעת, וכל המצב רוח שלה משתנה, והיא שמחה ומוחה כפיים, צוחקת, ואומרת 'תודה' לה, כי בודאי הוא חסך להם משהו יותר גרוש. וזה לטובתם. זה החלום.

יופי, "חלום יפה", אמר לה.

במוצאי שבת, הם מקבלים הודעה, 'נא להתקשר לחברת האשראי'.

הוא מחייג מיד, מעביר לרמקול, והפקיד עונה לו, ושואל אותו לפרטים האישיים, ואומר לו: "אתה משכת כסף היום?", "לא", הוא עונה, "שבת".

"אז כנראה האשראי שלך נגנב", אומר הפקיד. "וואו, זה מזכיר לי את מה שחלמת...", נרעשה הגברת.

האברך בדק, וראה שנמשכו מהחשבון בכספומט ארבעת אלפים שקלים, ועוד חמש מאות שקלים. הגנב, כנראה עקב אחריו, וראה את הקוד הסודי, גנב את הכרטיס, ומשך את כל מה שאפשר למשוך במסגרת האשראי. ובחברת האשראי, ראו שהוא משך את הכסף בחולון, ולא בנתניה עיר מגורי האברך, ומיד חשדו, והתקשרו. הוא שאל את הפקיד מה עושים? הוא אמר לו, תלך אל הבנק, ותשאל אותם מה אפשר לעשות.

האברך נבון, מצד אחד, הוא רוצה את הכסף, זה המון כסף בשבילו. מצד שני, אשתו שהיתה תחת הרושם של הסיפור עם הטבעת, אמרה, אולי זה בא לחסוך משהו יותר גרוש? ולא רצתה לדאוג להחזיר את הכסף.

מה עושה יהודי נבון? שואל את הרב!

הוא התקשר לראש הכולל שלו, וסיפר לו הכל מהתחלה, על העלון, על החלום, על הכרטיס, ועל ההתלבטות.

הרב אמר לעשות השתדלות מינימאלית, אם הכסף יחזור בקלות, לעשות זאת, אבל אם צריך הרבה פעולות, ומאמצים, לא להשתגע.

הוא הלך לבנק, אמרו לו, לך למטרה, תגיש תלונה, ותבא אלינו עם התלונה, ותקבל את הכסף. וזה מה שהוא עשה, וקיבל את הכסף. אשרינו שזכינו להיות עם כזה מיוחד.

"מלאך של רחמים היה..."

השיעורים נמסרו ונערכו ע"י האברך דוד יעקב עבו - מנהל מוסתר. 050-4148948 ניתן לקבל גם במייל david0504148948@gmail.com

ניתן להאזין לשיעורים במגוון נושאים מאת כותב השורות, בקו 'פרשת דרכים' 074-7962698 ניתן להוריד שיעורים אלו במערכת קול הלשון

קו ישרי במערכת קול הלשון להאזנה לשיעורים: 0733718417

למחרת, הם ביקשו אישור מהעירייה לפתוח את פתח הביוב המרכזי של הרחוב, ולחפש שם. קיבלו אישור. פתחו. נכנסו לשם אנשים עם גלאי מתכות, חיפשו, חוץ מכבודכם, סיננו, ומה בסוף? מצאו או לא מצאו?...

מצאו! במרחק מה מהבית, בתעלת הביוב, נחה לה אחר כבוד הטבעת המבוקשת. שילמו למי שצריך לשלם, ברוך ה'! נון, זה טוב או לא טוב?...

אנחנו לא יודעים. כל הסיפור הזה, הסתיים בשעה ארבע אחר הצהריים. ובשעה שש בערב, לא עלינו, ולא על אף אחד מישראל, הבת הקטנה שלהם, נדרסה למוות...

אנחנו לא יודעים חשבונות שמים, ויכול להיות וגם מסתבר, שאנחנו היינו נוהגים כמוהם, אבל יש כאן נקודה למחשבה, שלפעמים מגיע מלאך של רחמים עם חרב ביד, להציל אותנו ממשו יותר גרוש.

צריך לקבל את מה שה' עושה לנו בתמימות. לפחות לנסות. צריך הרבה אמונה בשביל זה. כי מה שה' עושה, הוא תמיד לטובתנו.

יש גם סיפורים קצת יותר משמחים.

אברך יקר, שחי בדוחק גדול, שקוע בעולמה של תורה, לאחר שנים של עמל, רצה מאד להוציא חלק מחידושו לאור עולם, ולהדפיס אותם על גבי ספר.

הוא התחיל לברר, והבין, שהוצאת הספר תעלה לו עשרים אלף שקלים. מאיפה הוא יביא את הכסף?... הוא שוחח על כך עם אשתו, ורגע לפני שהוא התייאש, אשתו החליטה, שהחידושים שלו, חייבים לצאת לאור. 'תיקח הלואה מהגמ"ח', הציעה, "ולאחר שיצא הספר לאור ויימכר, תחזיר את הכסף מההכנסות".

וזה מה שהוא עשה. ניגש לגמ"ח, הביא ערבים, חתם, וקיבל את ההלואה. הוא עלה הביתה, והראה לאשתו את המעטפה עם הכסף, "תוך פחות מחודש, נוכל לברך על הווגמר", אמר באושר.

הוא רצה לשבת ללמוד, כבר פתח את הגמרא, אבל אשתו עדכנה אותו, שהם צריכים לצאת למצוות 'ביקור חולים', לבקר את אחת הדודות שהתאשפזה. הוא דחף את המעטפה לבין הספרים במדף העליון שבספרייה, והם יצאו.

הבנות הגדולות, היו אמורות להגיע הביתה, לכן רגע לפני שהם יצאו, הגברת הצמידה פתק לדלת, 'לילדות היקרות, המפתח בארון חשמלי'.

לאחר חצי שעה, הילדות מתקשרות, "אמא, מה קורה פה? כל הבית הפוך...". עד מהרה, התבררה האמת, הגנבים, כנראה ראו את הפתק לפני הבנות, והם הפכו את הבית.

ההורים הגיעו במהירות. האשה רצה מיד אל קופסת התכשיטים... היא היתה ריקה על הרצפה... האברך, רץ מיד אל ארון הספרים... המעטפה לא היתה שם...

האברך, עצם את העיניים, וניסה להתחזק באמונה. "זה הזמן לרקוד", אמר כשפתח את העיניים, "כשם שמברכים על הרעה, ככה מברכים על הטובה". הוא הפעיל את הרמקולים, מוזיקה קצבית, וכל המשפחה התחילו לרקוד לפי הקצב...

לאט או מהר, סיפור הגנבה התפרסם, ויחד אתו, הסיפור על הריקודים. גם החברותא שלו ככולל, שמע על הסיפור. החברותא, היה מעביר שיעור קבוע, לקבוצה של בעלי בתים אמידים מאחד היישובים באזור. הוא סיפר להם את הסיפור על האברך, שנגנב לו את התכשיטים והכסף, והוא התחיל לרקוד.

הם היו בהלם... לא האמינו שיש אדם כזה בעולם. אחד מהם כל כך התרגש, וביקש לברר מה שווי התכשיטים. החברותא בירר, ואמר שהשווי הוא בערך עשרים אלף שקל. הבחור יצא לכמה דקות, וחזר עם מעטפה, שבפנים היו עשרים אלף שקלים במזומן.

החברים, ראו את נדיבות הלב, והחליטו גם לעזור, כל אחד הוציא פנקס צ'קים, ורשם... החברותא הלך אליו הביתה בשעות הערב, והפתיע אותו עם הסכומים האדירים. האברך היה המום!!!

הוא הפעיל שוב את המערכת, והפעם, לברך על הטובה... בסיום הריקודים, הוא חשב, שלא כדאי להשאיר בבית סכומים כאלו, בפרט אחרי שהם נגנבו כבר פעם אחת. הוא ניגש ישירות אל הגמ"ח, והחזיר את כל הכסף, עשרים אלף שקלים, במזומן.

אחר כך, הוא רץ לחנות התכשיטים, וביקש תכשיטים בסכום של שבעת אלפים שקלים. המוכר, שמע את הסיפור, ומרוב שהוא התרגש, הוסיף כמה תכשיטים 'על חשבוננו'...